

жение на три денонощия). Въ последния денъ женитѣ носятъ на черквата бакърчета съ ушафъ, който раздаватъ съ лъжичка на тия които сж *тримирили* и срещнали по пжтя.

Срещу *заговъзни* (великитѣ пости), между другото, купува се „халва на едки“, кжсъ буца която се връзва отъ тавана съ връвъ и се люлѣе, за да удря и маца зинали уста, въ опита кой по-напредъ ще сполучи да я лапне или си отхапе отъ нея. Това се нарича *хамкане* (гл. хамкамъ се).

Съ *врачуваня* се занимаватъ стари жени, а особно циганкитѣ. Тѣ правятъ и *магии*, приготвятъ разни *билки*, като медикаменти за болести, за „меракъ“ и т. н. Вѣрата въ магии между старитѣ Сливенки е била много разпространена и силна. Магия се прави за любовници „да не се зематъ“, за съпрузи „да не се доводятъ“; булката може да направи чрезъ магия, щото мжжа ѝ да изгони майка си и т. н. Отъ тази или тоя, които трѣбва да се *омагйосатъ*, взема се скритомъ единъ „нишанъ“ и именно той се *омагйосва* чрезъ разни чудовищни окраси и действия.

Съ заклананieto на злитѣ духове (вампири, върколаци, караконджули, таласъми и т. н.) се занимаватъ *джинджии* (първобитни спиритисти). Между известнитѣ *лукъ джинджии* ще отбележимъ дѣдото на Ив. Добровски, *Топалъ Зафиръ Джинджия*, който, както разправя самия му внукъ, подобно на Фаустъ, уединенъ на единъ чардакъ, около мангалъ и мистериозни вещества, сбиралъ духоветѣ, закланалъ ги и т. н., до гдето веднъжъ последнитѣ го съборили отъ чардака долу, вследствие на което окуцѣлъ и взелъ епитета *Топалъ* (Зафиръ Джинджия). Самото име на селото *Джиново* до Сливенъ е по начало отъ *Джинъ Али* — уединенъ башъ дервишъ, който се занимавалъ съ духове. Въ Сливенъ има изрѣзъ: „нѣма джанъ джинъ“ т. е. „нѣма ни сжщество (душа) ни духъ“. Собствено, и дветѣ тия думи сж турски.

Когато волъ и биволъ ровятъ земята и реватъ — *времето ще се развали*, а когато бѣгатъ, или се борятъ и мучатъ — *вихъръ*.

Когато патки и патици съ силно крѣкане се хвърлятъ въ вадитѣ — *обждѣ*, а когато лястовицитѣ рано се връщатъ по зимовищата си — *вѣрла зима*.

Когато дърветата цвѣтятъ два пжти презъ годината — *дебелъ снѣгъ*,

Времето се „разваля“: когато кучето се търкаля по гърба си, когато свинята носи въ устата си клечки, слама и каквото намѣри, за да си прави легло, когато се чува да „фучи“ водата на рѣка или водопадъ, когато орлеци (орли) летятъ предъ бързо движещи се облаци — знакъ на *градъ* (градушка).

Съгласно народната метеорология, когато при заходжане на слънцето небето е необикновено червено — *буря*, а когато е чисто, ясно — хубаво време.